

Een geniale public-relations stunt

Lang voor de paasklokken gaan luiden, staan de narcissen al te pronken met hun trillende trompetjes. In tuinen en parken, potten en vazen, overal is de paasbloem troef. Officieel heet ze narcis, een naam die ze dankt aan een verhaal uit de Griekse mythologie. Het gaat over ene Narcissus, een ongewoon knappe jongeling die, wanneer hij zich op een dag over een beek buigt om te drinken, plots zijn spiegelbeeld in het water ziet. Op slag wordt hij smoorverliefd op die verblindend mooie knaap die hem in de ogen kijkt. Het heeft hem zodanig te pakken dat hij er doodziek van wordt. Hij sterft van uitputting en liefdesverdriet, met in zijn hand een gele bloem die later zijn naam zal krijgen. Eeuwen later vindt dat voorbeeld navolging in de psychologie die de benaming 'narcist' bedenkt voor wie op een ziekelijke manier alleen van zichzelf houdt, van iedereen aandacht en bewondering opeist, van niemand kan verdragen dat die ook maar enig succes heeft, enzovoort. Ach, paasbloemen verdienen een meer lieflijk verhaal. Kijken dus naar een tuin waar het onder de bomen geel ziet van de narcissen. Een oude man die soms mijn wandelpaden deelt, houdt ook stil, als steeds klaar voor een babbel. Hij knikt als ik vraag of ook hij van paasbloemen houdt, maar schakelt algauw over op zijn geliefd onderwerp: het weer! Met dooddoeners als 'de wind die vandaag gelukkig minder koud is dan gisteren', of met commentaar over Sabine of Frank, of 'hoe heet die andere weer?' – die in het weerbericht toch wat zon had beloofd? En zie nu die zwarte wolken. Daar gaat toch regen van komen.... Ja, hij geeft toe dat we nog veel regen nodig hebben. 'Maar een mens beleeft toch meer deugd aan wat zon.' Nog een favoriet thema van hem is het lengen van de dagen. 'Je kunt nu 's avonds weer wat naar buiten. Op mijn leeftijd zit je al zoveel binnen en met die corona is dat nog erger geworden.' Ik kan dat alleen maar beamen. Ook ik kuier voor het donker graag nog even door de tuin. Blij dat ik er ook zo over denk, wandelt mijn babbelvriend verder. Zij het niet zonder zijn gebruikelijke slotverzuchting dat 'we het moeten pakken zoals het komt.'

Meestal vind ik de babbels met de goede man best prettig, maar een keer toen ik er toch even genoeg van had en afscheid wou nemen, keek hij me plots aan en zei dat wie altijd maar zeurt over de regen, ongelijk heeft. Ik was verbaasd: had hij daarnet niet zelf gezegd dat hij al die nattigheid verwenste? Dat gaf hij toe. Maar toch: 'Weet je wat mijn grootmoeder zei? Ze zei dat er zonder zon én regen nooit een regenboog kan ontstaan.'

'Mooi.', zei ik. 'Het zou van de Bond zonder Naam kunnen komen.' Hij glunderde, zette zijn kraag recht, zwaaide me toe met zijn stok en stapte er welgemoed vandoor.

Op weg naar huis, prakkezerend over onze, niet bepaald originele, conversaties, voelde ik me plots dankbaar voor het altijd wisselend karakter van het weer. Het

maakt immers dat, als we niet goed weten wat te zeggen, altijd kunnen terugvallen op de kapriolen van de weersomstandigheden. Want dat is een onschuldig onderwerp, altijd present, onuitputtelijk, en voor iedereen toegankelijk. Er zit bovendien geen greintje kwaad in. Het is nooit een reden voor harde woorden. Je kunt er geen ruzie over maken.

Misschien is het weer wel een geniale public-relations stunt, bedacht door ons aller liefdevolle Schepper. Waarbij hij speciaal voor het verrijzenisfeest paas- en andere bloemen toevoegde als een bekoorlijk relatiegeschenk. Amen.

T.S.